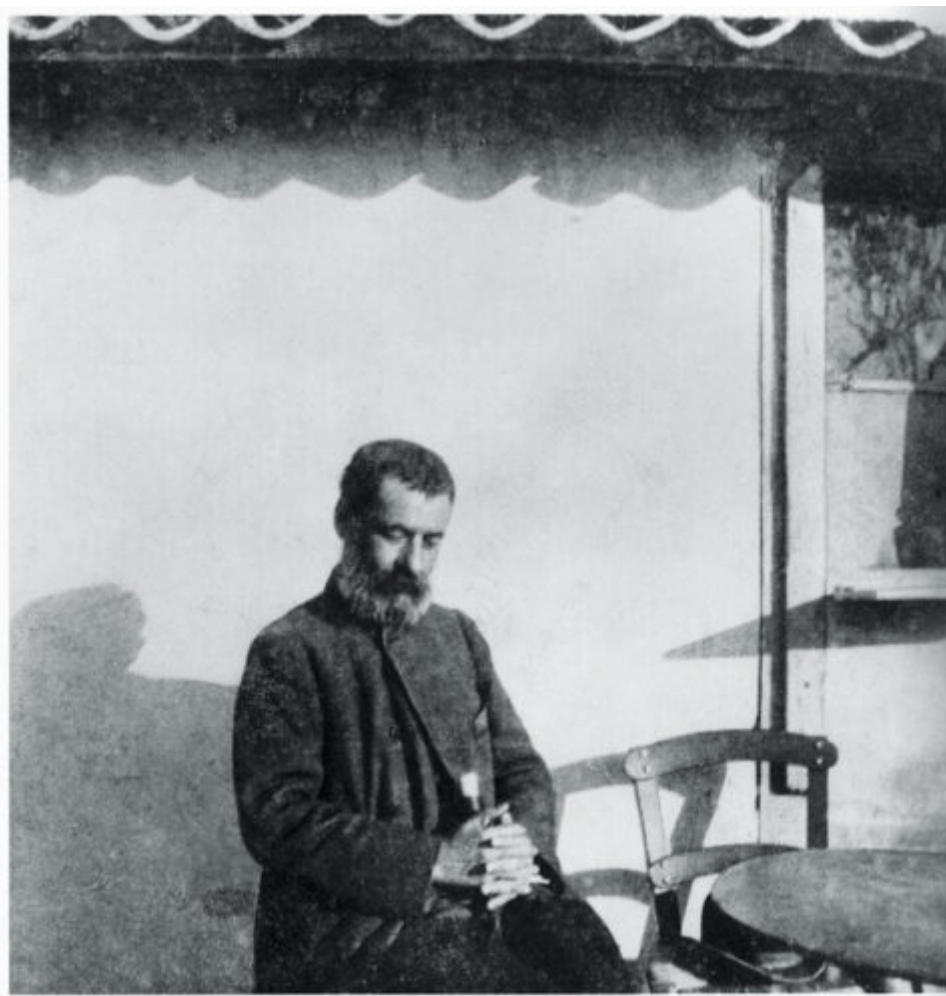


10 Ιανουαρίου 2022

Ἡ δίψα τοῦ Δαυΐδ (Παπαδιαμάντης Ἀλέξανδρος)

/ [Θαυμαστές διηγήσεις](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)





[Σχόλιον εἰς τὴν Π. Δ.]

Ἐκεῖνος ὅστις ὠμίλει οἰκείως πρὸς τὸν Θεὸν κ' ἔλεγεν: «Ἐδίψησέ σε ἡ ψυχὴ μου, ποσαπλῶς σοι ἡ σὰρξ μου...», ἐκεῖνος ὅστις εἶπεν: «Ἐδίψησεν ἡ ψυχὴ μου πρὸς τὸν Θεόν, τὸν ἰσχυρόν, τὸν ζῶντα...», πολλὰ καὶ διάφορα εἶδη δίψης ἐδοκίμασεν, ὡς εἰκός, εἰς τὴν ζωὴν τοῦ τὴν πολυκύμαντον· καὶ ὄχι ὀλιγώτερον διαφέρουσα εἶναι ἐκείνη ἡ δίψα, τὴν ὁποῖαν ἠσθάνθη ποτὲ ἐν καιρῷ πολέμου, ἐνῶ ὁ ἐχθρὸς κατεῖχεν ὅλην τὴν περίχωρον τῆς Βηθλεέμ, καὶ ἠπείλει τὰ Ἱεροσόλυμα.

Ὁ πλήρης ἀντιθέσεων χαρακτήρ, ὁ Βασιλεὺς ὁ θεόπνευστος, τοῦ ὁποῖου ἡ «ἰδιοτροπία» ἢ τόσον συμπαθῆς ἐφάνη εἰς τὴν τραγικὴν ἐκείνην περιπέτειαν τοῦ βίου του, καθ' ὃν χρόνον ἐν ἄκρᾳ ἀσιτία προσηύχετο νυχθημερόν, παρακαλῶν νὰ τοῦ χαρίσῃ ὁ Θεὸς τὴν ζωὴν τοῦ βρέφους, τοῦ ἐκ τῆς Βηρσαβεέ, ἐζήτησε δὲ παραδόξως νὰ τοῦ δώσωσι νὰ φάγῃ, εὐθὺς ὡς ἐνόησεν ἀπὸ τοὺς ψιθυρισμοὺς τῶν ὑπηρετῶν, ὅτι τὸ παιδίον εἶχεν ἀποθάνει, εἶχε δεῖξει καὶ ἄλλας «ἰδιοτροπίας» εἰς τὴν ζωὴν του.

Μιᾶ τῶν ἡμερῶν, εἰς τὴν λιτανεῖαν τῆς Κιβωτοῦ τοῦ Κυρίου, ἐν μέσῳ ἀπείρου

πλήθους ύπηκόων του, ὁ ἔνθεος ψάλτης εὐηρεστήθη νὰ δείξη πῶς λησμονεῖ ὅτι εἶναι βασιλεύς, καὶ ἤρχισεν αἴφνης νὰ χορεύῃ καθ' ὁδόν, κρούων τὴν κινύραν· εἰς δὲ τοὺς ὄνειδισμοὺς καὶ τὰς ἐπιπλήξεις τῆς πρώτης γυναικός του, τῆς θυγατρὸς τοῦ Σαούλ, μὲ ἄκραν ἀπλότητα ἀπήντησε: «Καὶ παίξομαι καὶ ὀρχήσομαι ἐνώπιον Κυρίου τοῦ Θεοῦ μου...». Εἰς ὅλην τὴν νεότητά του εἶχε καταδιωχθῆ ἄμειλίκτως ἀπὸ τὸ Σαούλ, τὸν πενθερόν του. Αὐτὸς τοῦ εἶχε χαρίσει δις τὴν ζωὴν, ὅταν ἔπεσεν εἰς χεῖράς του, ἐκεῖνος, κατόπιν λυκοφιλίας καὶ συνδιαλλαγῆς, παρεσπόνδει κ' ἐζήτει ἐπιμόνως τὸν θάνατόν του.

Εἰς ἓνα τῶν διωγμῶν τούτων, ὁ Δαυὶδ εἶχε ζητήσῃ σωτηρίαν εἰς πόλιν ἀλλοφύλων. Ὁ βασιλεὺς ὁ ἐθνικός, μαθὼν ὅτι ὁ νικητὴς τοῦ Γολιάθ, ὁ κεχρισμένος Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ, εὕρισκετο εἰς τὴν πόλιν του, διέταξε τοὺς ἰδίους αὐλικούς του νὰ τὸν θανατώσωσιν ἄνευ ἀναβολῆς. Τότε ὁ Δαυὶδ, ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ, προσεποιήθη τὸν τρελόν, διὰ νὰ σωθῆ ἐκ τῆς καταδίκης.

Τὸ τέχνασμα ἐπέτυχε λαμπρῶς, κατὰ θεῖαν νεῦσιν, καὶ ὁ λυσσωδῶς καταδιωκόμενος γαμβρὸς τοῦ Σαούλ ἐπέζησε διὰ νὰ τὸν διαδεχθῆ εἰς τὴν βραχεῖαν ἐκείνου βασιλείαν, νὰ βασιλεύσῃ ἐνδόξως ἐπὶ τεσσαράκοντα ἔτη, νὰ γίνῃ θεοπάτωρ, καὶ νὰ ψάλῃ θεσπέσια προφητικὰ ἄσματα εἰς τὴν θυγατέρα τοῦ Βασιλέως, τῆς ὁποίας εἶναι «πᾶσα ἡ δόξα ἔσωθεν, ἐν κροσσωτοῖς χρυσοῖς περιβεβλημένη καὶ πεποικιλμένη».

Τίς οἶδεν ἂν ὁ μέγιστος Ἄγγλος ποιητὴς δὲν ὠφελήθη ἀπὸ τὸ ὑπόδειγμα τοῦτο τῆς προσποιητῆς τρέλας ἐνὸς ἐπιδόξου βασιλέως, διὰ νὰ πλάσῃ τὸν τύπον τοῦ ἰδικοῦ του Δανου βασιλόπαιδος; - Πλὴν ἅς ἔλθωμεν τώρα εἰς τὴν δίψαν τοῦ Δαυὶδ.

Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον, μετὰ τὸν οἰκτρὸν θάνατον τοῦ Σαούλ, καὶ ἀφοῦ ὁ Δαυὶδ παρέλαβε τὴν βασιλείαν - ὅστις διεξήγαγε τροπαιοῦχος πλείστους κατὰ τῶν γειτόνων ἐθνῶν πολέμους - ἡ γενέτειρα τοῦ Προφητάνακτος πόλις Βηθλεὲμ καὶ τὰ πέριξ εἶχον καταληφθῆ ἀπὸ τοὺς ἀλλοφύλους ἐχθρούς. Μίαν ἡμέραν, ὁ Δαυὶδ, εἰς τὸ στρατόπεδόν του, ἀντικρὺ τῶν βράχων τῆς Σιών, καθήμενος εἰς τὰ πρόθυρα τῆς σκηνῆς του, προσέβλεπε σιωπηλὸς τὴν ὀρεινὴν χώραν τοῦ Ἰούδα.

Τὸ ὄμμα του προσηλώθη θολόν, καὶ σχεδὸν βλοσυρὸν πρὸς τὰ βουνὰ ἐκεῖνα. Οἱ στρατηγοὶ καὶ οἱ δορυφόροι του ἀνήσυχον τὸν ἐκοίταζον, προσπαθοῦντες νὰ μαντεύσωσι τί ἄρα ἐσυλλογίζετο ὁ Βασιλεὺς.

Αἴφνης ὁ Δαυὶδ ἔστρεψε βραδέως τὴν κεφαλὴν, καὶ χωρὶς νὰ τείνῃ ἀπ' εὐθείας πρὸς αὐτοὺς τὸ βλέμμα ἐστέναξε καὶ εἶπε μὲ φωνὴν μόλις ἀκουομένην:

- «Τίς δώρῃ μοι πιεῖν ἀπὸ τῶν λάκκων τῆς Βηθλεὲμ;»

Ὁ περιπαθὴς ψάλτης ἐνθυμεῖτο τὸν καιρὸν, καθ' ὃν ἦτο ἀπλοῦς βοσκός, ὄγδοος

υιὸς τοῦ πατρὸς του, βόσκων τὰ πρόβατα εἰς τὰ περίχωρα τῆς Βηθλεέμ. Οἱ ἀδελφοὶ του «καλοὶ καὶ μεγάλοι σφόδρα καὶ οὐκ εὐδόκησεν ἐν αὐτοῖς ὁ Κύριος». Αὐτὸν τὸν νεαρὸν καὶ μικρόσωμον, ἐξέλεξε μεταξὺ ὄλων ὁ Σαμουήλ, ὁ Βλέπων, διὰ νὰ τὸν χρίσῃ εἰς βασιλέα τοῦ Ἰσραήλ. Καὶ οἱ ἀδελφοὶ του τὸν παρέβλεπον, καὶ ὁ πατήρ του τὸν ἔκρυπτε, λέγων ἀφελῶς, ὅτι δὲν εἶχεν ἄλλον υἱόν, ἀφοῦ καὶ τοὺς ἑπτὰ τοὺς εἶχεν ἀπορρίψει ὁ ἀπεσταλμένος Κυρίου!

Ὁ τραγικὸς βασιλεὺς ἴσως νὰ ἐπόθει ὡς νοσταλγὸς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, καθ' ἣν ἔβοσκε τὸ ποίμνιόν του εἰς τὰ περίχωρα τῆς Βηθλεέμ. Ἦ ἐπεθύμει ἄρα νὰ ἐμπνεύσῃ φρόνημα εἰς τοὺς στρατιώτας του, ὅπως ριφθῶσιν ἀποφασιστικοὶ εἰς τὸν κίνδυνον, καὶ ἐξώσωσι τὸ ταχύτερον τοὺς βεβήλους ἐχθροὺς ἀπὸ τὰ ἱερὰ ἐδάφη τῆς Βηθλεέμ;

Ὅπως καὶ ἂν ἔχη τοῦτο, δύο ἀνδρεῖοι νεανῖαι, ἀκούσαντες τὸν πόθον τοῦ Βασιλέως, ἐξήγησαν κατὰ γράμμα τοὺς λόγους του καὶ λαβόντες δύο ἄσκους, ἐρριποκινδύνευσαν ἐν καιρῷ νυκτός, διέσχισαν τὰς προφυλακὰς τοῦ ἐχθροῦ, ἔφθασαν εἰς τὴν κοιλάδα τῆς Βηθλεέμ, ἐκεῖ ὅπου ἔβοσκε τὸ πάλαι ὁ θεόπνευστος βοσκὸς τὰ ποίμνια τοῦ πατρὸς του, κ' ἐγέμισαν τοὺς ἄσκους ἀπὸ τοὺς λάκκους τοῦ νεροῦ, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐπόθει νὰ πῖν ὁ Βασιλεὺς των. Ἐφθασαν ἀσφαλῶς εἰς τὸ στρατόπεδον, κ' ἐπαρουσίασαν τοὺς δύο ἄσκους πλήρεις εἰς τὴν σκηνήν, ὅπου διενυκτέρευεν ἐν προσευχῇ ὁ Προφητάναξ, αὐτοσχεδιάζων ἕνα ἐκ τῶν θεσπεσίων ψαλμῶν του. «Ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, πρὸς σὲ ὀρθρίζω, ἐδίψησέ σε ἡ ψυχὴ μου...»

Ἐδῶ πάλιν ἀπεδείχθη ἡ «ἰδιοτροπία» τοῦ Δαυΐδ. Ὅποια ὑψηλὴ καὶ εὐγενεστάτη, ἀλλ' ἀκατάληπτος εἰς τὸ κοινὸν τῶν ἀνθρώπων, ἰδιοτροπία! Ὡς εἶδε τοὺς ἄσκους πλήρεις ὕδατος, κ' ἔμαθε τὸ τόλμημα τῶν δύο ἀνδρείων νεανίσκων δὲν ἠθέλησε νὰ πῖν· ἀλλ' ἐξέχεεν ὅλον τὸ ὕδωρ κατα- γῆς, εἰς σπονδὴν Κυρίῳ τῷ Θεῷ.

- «Οὐ μὴ πῖω ἐκ τοῦ ὕδατος τούτου, ὅτι ἐν αἵματι ψυχῆς ἀνδρῶν ἐστίν· ἀλλὰ σπεύσομαι αὐτὸ Κυρίῳ τῷ Θεῷ μου».

Μεγάλῃ τόλμῃ θὰ ἦτο ἂν ἀπεπειρώμεθα ἡμεῖς νὰ γράψωμεν ἐκ μέρους μας καὶ μίαν λέξιν ὡς σχόλιον ἢ ἐρμηνείαν εἰς τὸ ὠραῖον τοῦτο καὶ τόσον ποιητικὸν ἐπεισόδιον. Ἄλλ' ἐπειδὴ σήμερον ἔχομεν Φῶτα καὶ εἶναι ἡμέρα καθ' ἣν ἀγιάζεται ἡ φύσις τῶν ὑδάτων, καθ' ἣν ἡ Ἐκκλησία ἀνακαλεῖ τόσα θεσπέσια ρήματα ἐκ τῶν ψαλμῶν τοῦ Προφητάνακτος· «Φωνὴ Κυρίου ἐπὶ τῶν ὑδάτων, ὁ Θεὸς τῆς δόξης ἐβρόντησε· Κύριος ἐπὶ ὑδάτων πολλῶν»· ἡμέρα καθ' ἣν ὁ ἱερὸς ὕμνογράφος ἐπικαλεῖται τὴν παρουσίαν του· «Δαυὶδ πάρεσο πνεύματι τοῖς φωτιζομένοις· νῦν προσέλθετε ὧδε πρὸς Θεόν...», ἃς μᾶς ἐπιτραπῆ μόνον νὰ εἴπωμεν ὅτι τὸ γεγονὸς τῆς δίψης τοῦ Δαυὶδ εὐλόγως δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς μία συμβολικὴ πρόρρησις· ὅτι, ὅπως ὁ Δαυὶδ ἐδίψησε τὸ ὕδωρ ἐκεῖνο, ταχέως θὰ ἦρχετο χρόνος, ὁπότε ὅλη ἡ

ἀνθρωπότης ἔμελλε νὰ διψήσῃ καὶ νὰ ποθήσῃ νὰ δροσισθῇ ἀπὸ τὰ νάματα τοῦ Ἰορδάνου, καὶ «ἀπὸ τῶν λάκκων τῆς Βηθλεέμ».

(1905)

Πηγή: agiazoni.gr